Intolerance

(Symbol nr. 3)

1. Saboteret normalitet

Intolerance er årsag til krigens dødsflammer. Og hvor to væsener har indviklet sig i disse flammer og således er i krig med hinanden, det være sig to dyr, to mennesker eller to eller flere nationer, så udløser de en sabotage imod verdensaltets grundtone: kærligheden, der igen i virkeligheden er det samme som absolut fred, glæde og velsignelse. Når man således udløser sabotage mod selve livets mentale fundament, hvordan skal der da blive fred, glæde og velvære i de krigsførende parters tankeverden? — Hvordan kan væsener være fysisk lykkelige, når deres tankeverden er optaget af, hvorledes de kan gennemføre eller vedligeholde sabotagen imod deres fjender? — Er det ikke netop denne situation, der gør væsenerne bange for gengældelse, og dermed årsag til yderligere at forstærke deres forsvarsevne med endnu mere morderiske, raffinerede våben? — Og må de ikke netop blive ved med denne morderiske udvikling af våben helt indtil det ligefrem „djævelske", indtil der på en eller anden måde kommer en forsoning i stand mellem parterne? — Hele tiden at have fjender og derfor hele tiden at skulle værge sig imod fjender, kan kun eksistere som saboteret normalitet, såvel hos angriberen som hos forsvareren. Saboteret normalitet er det samme som, at de pågældende væseners væremåde ud-

trykker disharmoni med verdensaltets grundtone: kærligheden, der igen er den Guds ånd, som i Bibelen er udtrykt som „den hellige ånd". Da ånd er det samme som bevidsthed, tanker og viden, så er denne Guddommens ånd verdensaltets normale bevidsthed. At være i disharmoni med denne ånd betyder krig, ulykke og lidelse eller alt, hvad der hører ind under begrebet „ond skæbne".

2. Hvordan skal myren kunne vende orkanen?

Intolerance, krigstanker og krigsværemåde kan således udelukkende kun skabe disharmoni mellem deres ophav og verdensaltets grundtone, der som nævnt er Guds bevidsthed eller den fuldkommengørende og lykke- og glædebefordrende kraft, vi udtrykker som den absolutte kærlighed. Da disharmoni mellem det levende væsens bevidsthed og denne verdensaltets opretholdende, guddommelige bevidsthedskraft skaber hadets eller krigens ødelæggelsesmanifestationer og de heraf følgende sorger, bekymringer, lidelser og livslede, hvorledes skal væsenerne da blive udfriet heraf, sålænge de i deres væremåde stadig befordrer intolerance, lader sig lede af had eller hævngerrighed og tror, at den absolutte retfærdighed kun kan være øje for øje og tand for tand? — Hvordan skal Guddommen eller Forsynet skabe fuldkommenhed i en verden, hvor menneskene således med deres egen væremåde saboterer Guddommens primære bevidsthedsudfoldelse, går imod verdensaltets grundtone, går imod den absolut eneste kraft, der kan skabe fred, lys, glæde og velvære i deres livsoplevelse? — Hvordan skal en sådan større eller mindre sabotage imod verdensaltets altoverstrålende skabelsesproces, denne Guddommens gigantiske villie og magtudfoldelse, undgå at smerte, undgå i værste tilfælde at ødelægge væsenets fysiske organisme og dermed dets pågældende fysiske jordliv? — Hvordan kan myren vende orkanen? — Tror man ikke, myren her kommer til kort? —

3. Vejen ud af mørket og frem til lyset

Man forstår her, hvorfor Kristus påbød menneskene at elske Gud over alle ting og deres næste som dem selv. Og ligeledes hvorfor de skulle tilgive og atter tilgive deres næste, ligesom han selv gjorde det på korset. Han vidste, at disse hans bødler ikke vidste, at de saboterede deres egen livslykke eller kontakt med verdensaltets grundtone og dermed med livet og velværet ved at korsfæste ham. Derfor bad han for dem: „Fader forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre". Kun i en væremåde, hvor denne indstilling til næsten er det primære, eksisterer vejen ud af mørket, ud af krigen og frem til lyset, frem til den absolutte fred, den absolutte kontakt med det virkelige liv, kontakt med Forsynet og Guddommen.

4. Forklaring til symbol nr. 3

Lyscentret til venstre på symbolet symboliserer Guddommen eller ophavet til den skabende magt i verdensaltet.

Flammekorset og de herfra udgående stråler symboliserer Guddommens usynlige hellige ånd eller bevidsthed bag alle eksisterende manifestationer, skabelsesprocesser og det skabte i verdensaltet.

De to stjernefigurer symboliserer to levende væsener eller to væsensgrupper.
De to orangefarvede stråler, der krydser hinanden, symboliserer, at de to levende væsener eller væsensgrupper, de udgår fra, er i krig eller ufred med hinanden. Orangefarven betyder her i nærværende symbolteknik, som før nævnt, blandt andet intolerance, krig, ufred eller det såkaldte »onde«.
Den brændende jordklode på symbolet symboliserer den sabotage på livet eller de levende væseners velfærd, som virkningerne af al intolerance, krig, had eller fjendskab mellem to krigsparter uundgåeligt udløser, hvad enten det er mand og mand imellem, eller det er hele nationer eller folkegrupper, der er i krig med hinanden.
Når strålehavet, der på symbolet udtrykker »den hellige ånd«, der er verdensaltets grundtone: »kærligheden«, går uden om jordkloden, skal det symbolisere, at der hvor hadet raser, kan kærligheden umuligt komme til udfoldelse. Og hvor der ikke er kærlighed, kan kun »dommedagen«, »ragnarok« eller helvede eksistere. Men helvede får »den fortabte søn« til at vende om og gå tilbage til sin fader. Og livets grundtone er atter indgået og oprettet i hans bevidsthed, liv og væremåde.